

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, proti žalovaným: 1) **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1, a 2) **Národní památkový ústav**, se sídlem Valdštejnské náměstí 3, Praha 1, o kasační stížnosti žalovaného Národního památkového ústavu proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2007, č. j. 7 Ca 129/2007 - 97,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 3. 12. 2007, č. j. 7 Ca 129/2007 - 97, zastavil řízení o žalobě žalobkyně proti rozhodnutím žalovaných o neposkytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Soud současně uložil žalovaným povinnost společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobkyni částku 307 Kč do třiceti dnů od právní moci usnesení. Soud dále určil odměnu ustanovené advokátky.

V odůvodnění Městský soud v Praze uvedl, že žalobkyně žalobou napadala fiktivní rozhodnutí žalovaných v řízení o její žádosti ze dne 11. 10. 2004 adresované žalovanému sub 2). Žalobkyně tvrdila, že není možné určit, kdo je povinným subjektem k rozhodnutí o odvolání, proto označila oba žalované. Podáním ze dne 1. 11. 2007 vzala žalobkyně žalobu v plném rozsahu zpět, neboť jí povinný subjekt žádané informace poskytl. Za této situace Městský soud v Praze řízení zastavil podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.,

soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že ke zpětvzetí došlo pro pozdější chování veřejné správy, přiznal soud žalobkyni náhradu nákladů řízení, a to solidárně vůči oběma žalovaným s tím, že plněním jednoho z nich v tomto rozsahu zaniká povinnost druhého.

Proti tomuto usnesení podal žalovaný Národní památkový ústav (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž namítal, že soud neposoudil správně právní otázku žalobkyni učiněného zpětvzetí žaloby z důvodu uspokojení navrhovatele podle § 62 odst. 3 s. ř. s., a rozhodl tak ve prospěch žalobkyně, aniž stěžovateli zaslal výzvu k podání sdělení ve věci zpětvzetí žaloby a posoudil správnost žalobkyni uvedených důvodů zpětvzetí.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel označil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. a namítal, že nebylo naplněno ustanovení § 62 s. ř. s. tak, aby příslušný soud mohl postupovat podle § 62 odst. 4 s. ř. s. za použití § 47 písm. a) s. ř. s. a řízení usnesením zastavit. Stěžovatel zdůraznil, že v předmětné věci nevydal nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě neprovedl jiný úkon, jímž by žalobkyni uspokojil, ani nesdělil soudu záměr žalobkyni uspokojit. Stěžovatel nebyl vyzván, aby se k procesnímu úkonu žalobkyně vyjádřil a potvrdil či vyvrátil tvrzení žalobkyně uvedené ve zpětvzetí. Podle stěžovatele ze všech okolností případu není zřejmé, že došlo k uspokojení žalobkyně ze strany stěžovatele. Stěžovatel dále konstatoval, že dosud neobdržel rozsudek, jímž by Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti žalobkyně proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2006, č. j. 7 Ca 211/2004 - 39, a s poukazem na toto rozhodnutí, jímž byla žaloba žalobkyně odmítnuta a podotkl, že mu připadá nelogické uspokojit žalobkyni, když měl ve věci plný úspěch. Stěžovatel uzavřel, že nebyly dány zákonné důvody pro zastavení řízení a přiznání náhrady nákladů řízení, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že považuje za iracionální a nevhodné, pokud nelze řízení pro zřejmé uspokojení navrhovatele zastavit bez předchozích úkonů odpůrce směrem k soudu a úkonů soudu směrem k navrhovateli. Stěžovatel žalobkyni plně uspokojil, ale paradoxně trvá na pokračování soudního řízení, které již nemá žádný smysl. Žalobkyně k tomuto vyjádření přiložila přípis stěžovatele, který obsahuje odpovědi na její žádost o informaci ze dne 11. 10. 2004, z něhož je podle žalobkyně zřejmé, že tato byla uspokojena.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod podání kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud předesílá, že původní usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2006, č. j. 7 Ca 211/2004 - 39, jímž byla odmítnuta žaloba žalobkyně, bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2007, č. j. 4 As 43/2006 - 82, který byl doručen všem účastníkům řízení včetně stěžovatele dne 14. 5. 2007. Podáním ze dne 1. 11. 2007 označeným jako „*Zpětvzetí žaloby z důvodu uspokojení navrhovatele podle ust. § 62 odst. 3 s. ř. s.*“ žalobkyně vzala zpět svůj žalobní návrh, neboť povinný subjekt jí žádané informace poskytl. Žalobkyně navrhla, aby soud řízení zastavil a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 307 Kč podle § 60 odst. 3 druhá věta s. ř. s. Městský soud v Praze následně vydal kasační stížností napadené usnesení.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval projednávanou věc z hlediska možnosti uplatnění institutu uspokojení navrhovatele podle § 62 s. ř. s.

Podle § 62 odst. 1 s. ř. s., dokud soud nerozhodl, může odpůrce vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob. Svůj záměr navrhovatele uspokojit sdělí správní orgán soudu a vyžádá si správní spisy, pokud je již soudu předložil.

Z citovaného ustanovení je zřejmé, že institut uspokojení navrhovatele vyžaduje pro svou aplikaci iniciativu odpůrce, tj. správního orgánu, a jeho další aktivitu v podobě sdělení záměru soudu a vydání rozhodnutí, opatření nebo provedení úkonu (odst. 2). Teprve poté si soud vyžádá vyjádření navrhovatele, resp. žalobce (odst. 3), zda je postupem správního orgánu uspokojen, aby následně mohl podle odst. 4 rozhodnout o zastavení řízení.

Stěžovateli lze proto přisvědčit, že tento postup v projednávané věci dodržen nebyl, nicméně Městský soud v Praze takto ani postupovat nemínil a řízení nezastavil z důvodu uspokojení žalobkyně, ale pro zpětvzetí žaloby žalobkyní podané.

Podle § 64 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu (zákon č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „o. s. ř.“). Podle § 41 odst. 2 o. s. ř. každý úkon posuzuje soud podle jeho obsahu, i když je úkon nesprávně označen.

Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět; šlo-li však o společný návrh více osob, vezme předseda senátu toliko zpětvzetí návrhu jedním z navrhovatelů usnesením na vědomí.

Podání stěžovatelky ze dne 1. 11. 2007, jakkoli označené za „*Zpětvzetí žaloby z důvodu uspokojení navrhovatele podle ust. § 62 odst. 3 s. ř. s.*“, je podle svého obsahu

zpětvzetím žaloby ve smyslu § 37 odst. 4 s. ř. s. Žalobkyně v tomto podání zcela jednoznačně vyjádřila, že žalobu bere zpět a navrhuje, aby soud řízení zastavil. Žalobkyně, která svou žalobou celé soudní řízení iniciovala, je nade vší pochybnost oprávněna tímto řízením disponovat, tedy i navrhopvat jeho zastavení, přičemž ani nemusí uvádět žádné důvody, které jí ke zpětvzetí návrhu vedly.

Vzhledem k tomu, že předchozí usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2006, č. j. 7 Ca 211/2004 - 39, bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2007, č. j. 4 As 43/2006 - 82, je současně nutno vycházet z toho, že soud dosud o žalobě nerozhodl, a podání zpětvzetí podle § 37 odst. 4 s. ř. s. nic nebránilo. Nejvyšší správní soud doplňuje, že zmíněný rozsudek zdejšího soudu byl stěžovateli doručen, jeho námitky odkazující na zrušené usnesení Městského soudu v Praze jsou proto bezpředmětné.

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené shledal, že Městský soud v Praze postupoval naprosto správně, když na návrh žalobkyně řízení o její žalobě zastavil podle § 47 písm. a) s. ř. s.

K otázce povinnosti stěžovatele a druhého žalovaného nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 307 Kč Nejvyšší správní soud předesílá, že podle jeho konstantní judikatury, *vyklučje-li § 104 odst. 2 s. ř. s. podání kasační stížnosti směřující proti náhradě nákladů řízení, neznamená to, že ve spojení s věcnou kasační stížností je námitka směřující proti nákladům řízení přípustná* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2007, č. j. 2 Afs 190/2006 - 228, www.nssoud.cz). I přesto však považuje Nejvyšší správní soud za vhodné se k této otázce vyjádřit, byť tak činí obiter dictum.

Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

V projednávané věci vzala žalobkyně svou žalobu zpět z důvodu pozdějšího chování stěžovatele, který jí v průběhu soudního řízení poskytl požadované informace, proto žalobkyně měla právo na náhradu nákladů řízení proti odpůrci. Citované ustanovení totiž nedopadá pouze na případy aplikace institutu uspokojení navrhovatele, ale řeší i případy, kdy navrhovatel sám vezme návrh zpět, neboť jej odpůrce - nikoliv postupem podle § 62 s. ř. s. - uspokojil.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel sám ani nepopírá, že žalobkyni požadované informace poskytl, což žalobkyně doložila přípisem stěžovatele přiloženým k jejímu vyjádření ke kasační stížnosti.

Rovněž nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud podotýká, že postup stěžovatele považuje za poněkud absurdní, neboť ukončení soudního řízení bylo nejen v zájmu žalobkyně, ale především v zájmu obou žalovaných. Jediným smysluplným důvodem podání kasační stížnosti tak zůstává povinnost stěžovatele zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení, která je však nesrovnatelně menší (307 Kč) než zbytečně zaplacený

soudní poplatek za kasační stížnost (3000 Kč), k jehož úhradě ani nebyl stěžovatel povinen. Zaplacený soudní poplatek stěžovateli na jeho žádost vrátí Městský soud v Praze.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že nezjistil namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2007, č. j. 7 Ca 129/2007 - 97, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšné žalobkyni, ani žalovanému sub 1) v tomto řízení žádné náklady nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu